

KAPITTEL I

En flyveklar falk

Fra gammelt av hadde farmor spådd at familieeiendommen kom til å gå under før hun selv gjorde det. Hva hun mente – om hun erklærte seg udødelig eller slynget en forbannelse over etterkommerne – var det ingen som riktig visste. Vera Lind var ikke forfatter for ingenting, men av alle historier hun noensinne hadde fortalt, var det ikke noe som skremte Sasha mer.

Egentlig var hun døpt Alexandra Falck, det var farmor som hadde insistert på å kalle henne Sasha, eller *Sashenka* – lille Sasha – da hun var liten, etter den russiske oldefaren ingen hadde sett så mye som et bilde av.

Martret av søvnløshet hadde hun stått tidlig opp, dratt på seg en marineblå høyhalser og en tweedblazer. Ved ubehagelige gjøremål var det viktig å være formelt antrukket. Dagen før hadde hun funnet ut at en av de tilknyttede stipendiatene ved arkivet hun ledet, hadde vært inne i filene til stiftelsens årsberetning for 1970. Det var et brudd på den skriftlige taushetserklæringen han hadde underskrevet, og løftebrudd var ikke noe hun tok lett på.

Stipendiatens snoking var ubehagelig nok, men mest av alt var den et symptom. Hun kunne føle det, som draget i luften når én årstid erstatter en annen: Historier som lenge hadde vært skjult, var i ferd med å komme til overflaten.

Hva hadde farmoren ment med at sannheten og familielejaliteten stod i konflikt?

Sasha låste seg ut av den tomme portnerboligen der hun bodde med familien. Småjentene var med et vennepar på hytta. Mads var på jobbreise i Asia. Tidlig i ekteskapet hadde han ymtet frempå at det kanskje var litt tett å bo på en eiendom som huset både familieselskapets hovedkvarter og flere av familiemedlemmene. Sasha var blitt rasende, på den måten man blir om noen påpeker en innlysende sannhet om noe du elsker.

Å flytte kom ikke på tale.

Rederhaugen lå en kort båttur vest for hovedstaden. Nå fortsatte Sasha bortover lønnetrealleen til snuplassen. Over natten hadde frostens bleke skjær fargelagt landskapet. Et iskaldt vinddrag strøk henne over ansiktet og blåste rett gjennom jakken. Hun grøsset mot sin vilje.

Selv om hun hadde bodd der hele livet, ble hun fremdeles ofte overmannet av hengivenhet og kjærlighet til stedet. Det var hennes verden. Eiendommen og familien var ett, en forlengelse av henne, de slake svabergene på vestsiden der hun hadde badet som barn, bryggene og båthusene på sørspissen, de velplanerte gressplenene som ble smaragdgrønne om sommeren og ble avløst av den tette, summende barskogen som endte i et loddrett stup på østsiden, der Veras skrivestue lå.

Fra den tørrlagte fontenen på snuplassen fulgte hun en gruslagt gangvei opp til en treetasjes eggehvit murbygning som raget over eiendommen på et gresskledd høydedrag, med søyleganger, karnapper, smijernsbalkonger utsmykket som kniplinger og et rundt, borglignende tårn med skyteskår på toppen.

Av natur var hun konservativ. Forandringer fylte henne med frykt og motvilje. Under en krangel hadde Mads innvendt at en person med hennes bakgrunn – en dag ville Sasha og de to søsknene arve landets kanskje flotteste privateiendom, et milliardkonsern og en humanitær stiftelse – hadde lite å vinne på revolusjonære omveltninger. Sant nok, men konser-